

[Jørgen Jørgensen.]

ikke Kommunehjælp, men Særhjælp, naar Hjælpen ydes som Lægehjælp og Medicin i Hefehold til §§ 271 og 272, saa at de paagældende ikke risikerer bagefter at blive stillet over for Tilbagebetalingskrav; kun naar det drejer sig om Sygehusophold, kunde Spørgsmaalet muligvis rejses. Med Hensyn til Hjælpen til disse Mennesker, som ikke vil holde deres Sager i Orden som bidragydende Medlemmer — andet skal jeg ikke komme ind paa her —, vilde det efter min Mening være rimeligt, selv om det er at gaa længere, end den gamle Fattiglov gjorde, at man sagde til dem, at Hjælp til Læge og Medicin vilde blive ydet som Kommunehjælp med Retsvirkning. Man maa nemlig ikke glemme, at de paagældende indstiller sig paa at ende deres Dage ikke som Aldersrentenydere, men som Kommunehjælpsnydere, fordi de vil have Kommunehjælp til Stadighed og af en saadan Størrelse, at den har Karakter af egentlig Forsorg. En Bestemmelse som den nævnte vilde hjælpe paa Bogholderiet og Kontrollen med disse Mennesker.

Jeg er enig i de fremførte Betragtninger angaaende Restanter. Det er maaske udmærket, at Retten først fortabes, efter at Kommunerne har foretaget, hvad der skal foretages med Hensyn til Indkrævning af Bidrag. Det er en Regel, vi kan tale om i Udvalget. Den anvendes allerede i Praksis, men den har i alle Tilfælde ikke været almindelig bekendt. Naar Risikoen først bliver effektiv, efter at Kommunerne har foretaget de nævnte Foranstaltninger, vil der imidlertid være et betydeligt Tidsrum, hvori Sygekasserne ikke har Sikkerhed for at faa Bidragene, hvis Kommunen ikke vil betale, hvad den dog i Praksis i mange Tilfælde vil, fordi det maaske i højere Grad er Kommunerne, der løber en Risiko, hvis der sker noget, end de paagældende selv. Der maa nødvendigvis gaa ret lang Tid fra Kommunerne Begæring om Udpantning, til Udpantningsbegæringen er approberet, saa at den kan foretages; thi saadanne Forretninger kan ikke foretages hver Dag, men maa samles sammen, ligesom Tilfældet er med Hensyn til Skatterestanter. Vanskeligt bliver det ogsaa med dem, der flytter rundt, saa at man aldrig ved, hvor man har dem, hvis deres Risiko først bliver effektiv, naar en Kommune efter mange Forsøg har fundet dem og afkrævet dem, hvad de skylder.

Idet jeg gaar ud fra, at Sagen bliver underkastet en Udvalgsbehandling, vil jeg, da Loven skal optrykkes, gerne have Lov

til at fremføre et Par andre Ting til Overvejelse. Jeg slutter mig af to Grunde til Venstres Ordførers Bemærkninger om, at man bør undersøge Muligheden af at give alle Adgang til at være nydende Medlemmer af en Sygekasse. For det første, fordi jeg aldrig har kunnet se det rimelige i, at det ikke var saadan, men dernæst fordi jeg, som har en Del med Skattesager at gøre, har set saa mange Eksempler paa, at Folk, der ligger og svipser ved Sygekassegrænsen, i Slutningen af Januar Maaned, ogsaa i min Kommune, har en kolossal Interesse for at erfare, hvor Sygekassegrænsen ligger. Nu er vi i en Tid, hvor alle skal opgive ærligt; det har man altid skullet, men nu skal man jo, efter hvad Finansministeren og hans Embedsmænd siger, særlig gøre det. Det er heller ikke, fordi disse Mennesker vil snyde for Skat, men hvis man har en Indtægt paa 3 510 Kr., er det muligt, at den kunde komme ned paa 3 498 Kr., saa at den var i Orden med Hensyn til Sygekassegrænsen. Der er derfor Spørgsmaal ogsaa af skattemæssig Karakter, som kunde give Anledning til visse Overvejelser.

Dernæst: min Partifælle i Folketinget Overinspektør Skjerbæk har gjort mig opmærksom paa, at der i Loven om Børn, som er anbragt uden for deres Hjem, for saa vidt de ikke er foreldreløse, er et Hul, som man efter hans Mening lige saa godt ved denne Lejlighed kunde tage med i Drøftelserne.

Jeg nævner desuden en Sag, som maaske bliver aktuel her i Landet, nemlig de mange finske Børn, som man vil kunne vente hertil. Jeg ved ikke, om Sygekasserne er indstillede paa at tage dem med som Plejebørn; medens man vel ikke kan sige, at de er foreldreløse Børn, kan man heller ikke sige, at de er Plejebørn i Lovens Forstand. Her er der altsaa et Problem, som ligeledes kunde drøftes i Udvalget.

Jeg nævner et andet Spørgsmaal fra min egen Virksomhed, hvor en invalid Rentenyder var stillet over for det Forhold, at man ikke kunde have den paagældende længere paa Sygehuset, fordi hun var lam og aldrig kunde komme sig. Der var ingen Steder, hvor man kunde faa den paagældende anbragt. Jeg søgte, jeg tror jeg kan sige de klogeste Embedsmænd, jeg kunde finde, og bad dem hjælpe mig med Hensyn til, hvor man kunde faa den paagældende anbragt under Særhjælp, Invalidrente, eller hvor det nu kunde være. Men det var umuligt at finde en anden Placering end Kommunehjælp. Det var den paagældende i Virkeligheden meget ked af.

Jeg skal ikke fremdrage flere Eksempler